

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 7 marca 2023 r.,
w sprawie **P. Ś.**,
w przedmiocie wyroku łącznego,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 23 lutego 2022 r., sygn. akt IV Ka 2339/21,
utrzymującego w mocy wyrok łączny
Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie
z dnia 31 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 420/21/N,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C., Kancelaria adwokacka w K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji z urzędu;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 31 sierpnia 2021 r., sygn. II K 420/21/N, po rozpoznaniu sprawy P. Ś. skazanego wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Chrzanowie z 4 sierpnia 2010 r., sygn. **II K 706/10**, za występki z art. 242 § 2 k.k. na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w okresie od 16 lipca 2012 r. do 16 października 2012 r.,
2. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. **II K 265/15/N**, za występki z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym, przy czym karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności i wykonano w dniu 15 sierpnia 2016 r.,
3. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 30 marca 2016 r. sygn. akt **II K 29/16/N** za:
 1. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,
 2. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,
 3. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,
 4. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,
 5. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,
 6. występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,przy orzeczeniu łącznej kary jednego roku ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym,

którą następnie zamieniono na sto osiemdziesiąt dwa dni zastępczej kary pozbawienia wolności i wykonano w okresie od 28 lipca 2017 r. do 26 stycznia 2018 r.,

7. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z 8 czerwca 2016 r., sygn. **XIV 176/16/S**, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności i karę czterdziestu stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę dziesięciu złotych, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w okresie od 30 kwietnia 2017 r. do 28 lipca 2017 r. przy zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 24 listopada 2015 r.,

8. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 28 listopada 2017 r. sygn. **II K 1228/17/N** za:

1. występki z art. 287 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności,
2. występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności,
3. ciąg występków z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności,

przy orzeczeniu łącznej kary dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą wykonano w okresie od 26 stycznia 2018 r. godz. 00.05 do 25 kwietnia 2020 r. godz. 00.05,

4. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. **II K 978/17/N**, który objął skazania:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 23 września 2015 r. sygn. **VIII 528/15/N**, za występki z art. 279 § k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i karę pięćdziesięciu stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę dwudziestu złotych,
2. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. **II K 246/16/N**, za występki z art. 278 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie

użytecznej w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym i za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. na karę trzech miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym, przy orzeczeniu kary łącznej ośmiu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym,

3. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa — Nowej Huty w Krakowie z dnia 9 grudnia 2016 r. sygn. **II K 716/16/N**, za występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i w zw. z art. 278 § 3 k.k. na karę pięciu miesięcy ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym,
4. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 18 maja 2017 r. sygn. **II K 515/16/N**, za występki z art. 284 § 2 k.k. na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności,
5. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 9 października 2017 r., sygn. **1287/17/N**, za osiem występów z art. 279 § 1 k.k. na osiem jednostkowych kar sekwencyjnych po sześć miesięcy pozbawienia wolności i po jednym roku ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym i za występki z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jednostkowej kary sekwencyjnej sześciu miesięcy pozbawienia wolności i jednego roku ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym, przy orzeczeniu kary łącznej sześciu miesięcy pozbawienia wolności i dwóch lat ograniczenia wolności w postaci pracy społecznie użytecznej w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym,

przy orzeczeniu kary łącznej dwóch lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, wykonanej w okresie od 25 kwietnia 2021 r. godz. 00.05 do 19 grudnia 2021 r. godz. 00.05 przy zaliczeniu okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 21 kwietnia 2015 r. i 15 kwietnia 2015 r. oraz przy orzeczeniu kary łącznej siedemdziesięciu stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę dziesięciu złotych,

6. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 4 lipca 2018 r. sygn. **II K 757/18/P**, za ciąg występów z art. 279 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności, która jest przewidziana do wykonania w okresie od 19 grudnia 2022 r. do 18 grudnia 2023 r., przy zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 11 kwietnia 2017 r. godz. 23.30 do 12 kwietnia 2017 r. godz. 02.48,
7. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieście w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2018 r. sygn. **II K 1280/17/S** za:
 1. występ z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę jednego roku i pięciu miesięcy pozbawienia wolności,
 2. za ciąg występów z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę pięciu miesięcy pozbawienia wolności,przy orzeczeniu łącznej kary jednego roku i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie przewidziano na okres od 18 grudnia 2023 r. do 13 października 2025 r.,
3. Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 5 kwietnia 2019 r. sygn. **II K 1868/17/N** utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z 7 lutego 2020 r. sygn. akt IV Ka 936/19 za ciąg występów z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie przewidziano na okres od 13 października 2025 r. do 11 kwietnia 2027 r.,
 1. rozwiązany został węzeł kary łącznej w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. **II K 978/17/N** i w wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieście w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2018 r. sygn. **II K 1280/17/S**,
 2. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. w miejsce podlegających wykonaniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych:
 1. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 23 września 2015 r. sygn. **VIII 528/15/N**, (opisanym wyżej w punkcie 6a),

2. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 15 czerwca 2016 r. sygn. **II K 246/16/N**, (opisanym wyżej w punkcie 6b),
3. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. **II K 716/16/N**, (opisanym wyżej w punkcie 6c),
4. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 18 maja 2017 r., sygn. **II K 515/16/N**, (opisanym wyżej w punkcie 6d),
5. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 9 października 2017 r., sygn. **II K 1287/17/N**, (opisanym wyżej w punkcie 6e),
6. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. **II K 757/18/P**, (opisanym wyżej w punkcie 7),
7. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2018 r. sygn. **II K 1280/17**, (opisanym wyżej w punkcie 8),
8. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z dnia 5 kwietnia 2019 r. sygn. **II K 1868/17/N**, (opisanym wyżej w punkcie 9),

za objęte tymi wyrokami występki wymierzono P.Ś. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanemu okres odbytej już kary pozbawienia wolności objętej wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. II K 978/17/N od 25 kwietnia 2020 r. godz. 00.05 do (data wydania wyroku) oraz okresy zatrzymania w sprawie o sygn. II K 246/16/N w dniu 15 kwietnia 2015 r. i w sprawie o sygn. II K 716/16/N w dniu 21 kwietnia 2016 r. oraz w sprawie o sygn. II K 757/18/P od 11 kwietnia 2017 r. godz. 23.30 do 12 kwietnia 2017 r. godz. 02.48,
10. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdzono, że w zakresie wszystkich innych rozstrzygnięć, nieobjętych orzeczoną wobec skazanego karą łączną, wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu,

W pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego zostało umarzone.

Od powyższego wyroku przez skazanego i jego obrońcę zostały wniesione apelacje.

Skazany P. Ś. w sporządzonej przez siebie apelacji zarzucił powyższemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiałów sprawy, co w konsekwencji jego zdaniem doprowadziło do poczynienia dowolnych ocen na jego niekorzyść i brakiem objęcia wszystkich wyroków węzłem wyroku łącznego oraz brakiem zaliczenia okresów odbytych kar od dnia złożenia wniosku o wydanie wyroku łącznego. W treści uzasadnienia skazany podniósł, iż postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego trwało łącznie około czterech lat, co w jego ocenie przyczyniło się znacznie do zaniedbań, których dopuścił się sąd I instancji.

W konsekwencji P. Ś. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 85 § 1 k.k., art. 86 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. - w powiązaniu z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 r. (sygn. K 14/17) i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, a także art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r., poprzez ich błędne przyjęcie i interpretację, a w konsekwencji niekorzystne dla skazanego połączenie poszczególnych wyroków oraz nieobjęcie wyrokiem łącznym kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa- Nowej Huty w Krakowie z dnia 28 listopada 2017 r, sygn. II K 1228/17/N, a także obrazę prawa materialnego w postaci art. 85a k.k. poprzez jego błędną (negatywną) interpretację wobec skazanego. obrońca podniósł nadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na zastosowanie wobec skazanego w wyroku łącznym zasady absorpcji, poprzez przecenienie okoliczności obciążających, a niedocenienie okoliczności pozytywnych, dotyczących skazanego i zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej w wymiarze sześciu lat pozbawienia wolności, poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących, co w konsekwencji spowodowało, iż wymierzona kara była nieadekwatna oraz pozbawiona waloru

wychowawczo- zapobiegawczego w stosunku do skazanego, jak również waloru kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2022 r., sygn. IV Ka 2339/21, Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego. Podniósł następujące zarzuty:

1. rażącego naruszenia prawa materialnego, przede wszystkim art. 85 § 1 k.k., art. 86 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., poprzez nieobjęcie wyrokiem łącznym kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa- Nowej Huty w Krakowie z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. II K 1228/17/N,
2. rażącego naruszenia powyższych przepisów „w powiązaniu z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 r. (sygn. K 14/17) i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy- Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, a także art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (tj. Dz.U. Z 2021, poz. 1072), poprzez ich błędne przyjęcie i interpretację, a w konsekwencji niekorzystne dla skazanego połączenie poszczególnych wyroków.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, gdyż podniesione w niej zarzuty nie czyniły zadość ustawowym kryteriom (art. 519 i 523 § 1 k.p.k.), a stanowiły jedynie próbę podważenia prawidłowości rozważań poczynionych już przez sąd I instancji. Przypomnieć należy, że nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci kasacji opierać się może wyłącznie na zarzucie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej lub innego rażącego naruszenia prawa, lecz zbliżonego rangą do uchybienia określonego w art. 439 k.p.k., którego skuteczność uzależniona jest dodatkowo od realnej oceny możliwości jego istotnego wpływu na

treść wyroku. Wprawdzie autor kasacji podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, zarzucając sądowi odwoławczemu naruszenie szeregu przepisów, a nadto wadliwą interpretację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. K 14/17, które to uchybienia rzekomo miały tego rodzaju wpływ na zaskarżone orzeczenie wyrzucić, jednakże zarzut ten nie mógł wywołać oczekiwanego skutku. Już *prima facie* widoczne było bowiem, że skarżący powtórzył tenże zarzut za apelacją, nawet nie próbując zaadoptować go w taki sposób, który odnosiłby go formalnie do wyroku sądu odwoławczego, stosownie przecież do wymogu zawartego w art. 519 k.p.k. (powiązanie z art. 433 § 2 k.p.k.). Obrońca ewidentnie domagał się tym samym powtórzenia postępowania odwoławczego i dokonania tej samej oceny, która była przedmiotem tego postępowania. Tymczasem kasacyjna kontrola wyroku nie może być tożsama z kontrolą instancyjną, z uwagi na szereg odrębności tego postępowania, w tym w pierwszej kolejności związanych z autonomicznymi podstawami kasacji. Postępowanie to, z uwagi na konieczność respektowania ogólnosystemowej zasady bezpieczeństwa prawnego, służyć ma eliminowaniu takich orzeczeń, których ewidentny i doniosły stopień wadliwości nie pozwala na pozostawienie ich w obrocie prawnym, jakkolwiek są już prawomocne i co do zasady niewzruszalne. Mając zatem na względzie określony ustawowo, wysoce sformalizowany, zakres kognicji sądu kasacyjnego stwierdzić należało, że zarzut obrazy powołanych przepisów prawa materialnego, w powiązaniu z powołanym w skardze kasacyjnej orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, został właściwie rozpoznany. Sąd *ad quem* nie dostrzegł na tym polu uchybień, jakich miał - zdaniem skarżącego - dopuścić się sąd I instancji, wydając kontestowany wyrok łączny. Ustosunkował się tenże sąd wyczerpująco do treści przedmiotowego orzeczenia Trybunału, które nie może być stosowane inaczej, aniżeli miało to miejsce w realiach niniejszej sprawy. Nie budzi wątpliwości fakt, że prawidłowe jego uwzględnienie przy orzekaniu w przedmiocie wyroku łącznego skutkowało korzystniejszą dla skazanego sytuacją wyjściową do ukształtowania wymiaru kary łącznej, co szczegółowo i logicznie objaśniły sądy obu instancji w uzasadnieniach wydanych orzeczeń. Obecne twierdzenie, że rozwiązanie węzła kar łącznych orzeczonych wyrokami w sprawach II K 978/17/N i

II K 1280/17/S było niesłuszne wprost stanowiło zaprzeczenie prokonstytucyjnej wykładni art. 86 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r.

Kluczowym zarzutem kasacji było nieobjęcie wyrokiem łącznym skazania z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. II K 1228/17/N, czemu skarżący podporządkował zasadniczo całokształt swoich wywodów. Nie mogły one jednakże zyskać aprobaty w aspekcie obrazu prawa. W żadnym bowiem wypadku tego rodzaju postąpienie nie było wyrazem naruszenia przepisów, a już w szczególności takiego, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Rozstrzygnięcie sądu I instancji pozostawiające to skazanie poza zakresem wydanego wyroku łącznego było prawidłowe. Stanowiło wszak konsekwencję właściwej realizacji obowiązku badania zagadnień intertemporalnych, które na gruncie sytuacji skazanego zostały stosownie zdekodowane. Nie ma *notabene* żadnego znaczenia ani data wszczęcia postępowania, data orzekania, ani też nietrafnie powoływana przez autora kasacji instytucja prawa materialnego co do zasady regulująca tę kwestię (art. 4 § 1 k.k.). Punktem odniesienia – co również w sposób klarowny wynika z pisemnych motywów orzeczenia sądu I instancji – była bowiem data wydania prawomocnych orzeczeń skazujących. Wszystkie z nich zapadły przed dniem 24 czerwca 2020 r., co obligowało do zastosowania art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19. Zauważyć trzeba, że przepis powyższy stanowi wyczerpującą regulację kwestii międzyczasowej kolizji ustaw, a co najistotniejsze ma charakter *lex specialis* w stosunku do art. 4 § 1 k.k. Wspomnieć tu można o zbliżonym w swej treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (zob. np. postanowienia SN: z dnia 16 lutego 2017 r. II KK 347/16 OSNKW 2017/8/42, z dnia 29 września 2020 V KK 209/20, Lex Nr 3081302). Co istotne, przepis w/w poddany został ocenie zgodności z Konstytucją RP na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich. Domagał się on stwierdzenia niezgodności tego przepisu w zakresie, w jakim różnicował prawo do orzeczenia kary łącznej ze względu na moment uprawomocnienia się poszczególnych kar jednostkowych lub łącznych - z art. 32 ust. 1 Konstytucji, tj. zasadą równości. W wyroku z dnia 4 lipca 2018 r. K

16/16 (OTK-A 218/52) Trybunał Konstytucyjny uznał, że zaskarżona regulacja jest zgodna z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Treść obu unormowań rozumieć więc należy jako zakaz stosowania nowych przepisów, nawet gdyby uznano je za względniejsze w sytuacji, w której wszystkie kary podlegające łączeniu uprawomocniły się przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Co więcej, na gruncie art. 19 ust. 1 podkreślono, że w konsekwencji stosowanie przepisu nawiązującego do kryterium prawomocności może prowadzić do wymierzenia sprawcom przestępstw popełnionych przed wejściem w życie nowelizacji kar łącznych na innych (różnych) zasadach, jednakże nie uznano, by sytuacja taka oznaczała, że któreś z orzeczeń wydanych w różnych reżimach prawnych można uważać za niespełniające wymogu sprawiedliwego wyroku. W tej sytuacji, skoro właściwymi przepisami stanowiącymi podstawę wydania wyroku łącznego były przepisy sprzed nowelizacji mającej miejsce na podstawie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r., nie było możliwości uwzględnienia w wyroku łącznym skazania z dnia 28 listopada 2017 r., II K 1228/17/N. Kara pozbawienia wolności orzeczona w tej sprawie została już wszakże wykonana (art. 85 § 2 k.k.). Oczywiście jest przy tym, że bez znaczenia pozostawał fakt, iż postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego toczyło się od 2018 r. oraz, że pierwszy uchylony w konsekwencji postępowania apelacyjnego wyrok łączny (k. 172 – 178v) skazanie to obejmował. Wobec zmiany okoliczności mających z natury rzeczy charakter dynamiczny, związanych w wykonaniem kary, przesłanki z art. 85 § 2 k.k. podlegały powtórnej ocenie, dokonywanej w trakcie dalszego procedowania. Nie ma więc racji skarżący, by sytuacja zastana w 2018 r. miała zostać petryfikowana i podlegać weryfikacji na tle stanu z 2018 r. Stanowiłoby to wyraz ewidentnej obrazy powyższego przepisu prawa materialnego. W konsekwencji, jakkolwiek wyrażający trafny pogląd, to jednak irrelevantny na tle realiów niniejszej sprawy pozostawał przytoczony fragment uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego (I KZP 3/18), w którym mowa jest o dopuszczalności orzeczenia przez sąd odwoławczy kary łącznej w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzekania w pierwszej instancji. Do tego rodzaju reformacji wyroku łącznego nie było bowiem podstaw. Powyższej konstatacji nie mogła zmienić argumentacja nawiązująca do zakazu niepogarszania sytuacji skazanego w postępowaniu ponownym (art. 443 k.p.k.). Ten bowiem zakaz

odnoszony może być do realnych dolegliwości, jakie niesie za sobą połączenie kar w wyroku łącznym. Nawiasem mówiąc do tych kar obrońca nie dostrzegał negatywnych następstw dla skazanego i nie formułował wprost zarzutu obrazy powyższego przepisu. Nie może być zaś ów zakaz wywodzony z błędnej oceny czasowej kolizji przepisów prawnych.

Implikacją powyższego rozumowania było oddalenie kasacji obrońcy skazanego P.Ś. w trybie określonym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k. Zważywszy na sytuację majątkową skazanego należało go zwolnić od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne - na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono z kolei na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2020 r., poz. 1651 t.j.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 3, § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18 t.j.).